

[Erhard Jakobsen.]

falde over dem, også i offentligheden. Men dernæst mener vi også, at på dette område må der gives ministeren, såvel forsvarsministeren som justitsministeren — enten det nu er den samme, eller det er to forskellige — mere vidtgående beføjelser, end man giver ministre i andre lovgivningsanliggender, for det er landets sikkerhedspolitik, det drejer sig om.

Wilhelm (VS):

Vi bliver nødt til at vurdere SF's forslag på to planer. Man kunne forestille sig, at SF havde stillet det her forslag, idet de sagde: senest ved debatten i februar viste det sig, at der vil vedblivende være efterretningstjenester her i landet, det kan vi ikke lide, men lad os prøve at få dem kontrolleret. Men det er jo ikke det, SF gør. SF har klart og tydeligt selv markeret i sine bemærkninger, at SF også mener, der bør være både en militærets efterretningstjeneste og en politiets efterretningstjeneste. SF har senest markeret det helt konkret, da vi havde finanslovføtstemningerne. SF kunne ikke stemme for, at man fjernede bevillingerne til de to efterretningstjenester, og stillede i sit eget forslag vedrørende forsvarsministeriet udtrykkelig penge stadig væk til rådighed for opretholdelse af militærets efterretningstjeneste.

Dér er vi altså bare plat uenige. Vi mener ikke, der skal være disse efterretningstjenester; vi mener, at så længe de overhovedet findes, kan man stille nok så mange kontrolorganer op, de vil fungere ukontrollerede. Vi mener også, at den funktion, de rent faktisk har, er en anden end den, SF bilder sig selv ind i de bemærkninger, man ledsager lovforslaget med.

Med hensyn til den funktion, efterretningstjenesterne faktisk har, behøver jeg ikke at komme op på de høje teoretiske nagler — det har vi gjort tidligere — men kan tage det ganske konkret: hvad er det faktisk, de har lavet? De sidste mange år kan der måske anvises to eksempler på, at der er afsløret nogle af de ting, som efterretningstjenesterne angiveligt har som deres egentlige formål. Der var majoren på Bornholm, som jeg ikke husker navnet på, der spionerede lidt — det var jo typisk, det var en af forsvarrets egne folk — og den anden,

man fandt, det var en fra diplomatkorpsset; det er selvfølgelig dér, man finder dem. I ingen af tilfældene var det de danske efterretningstjenester, der i virkeligheden fandt dem, men det var praj, man fik udefra, og som lige så godt kunne være gået til kriminalpolitiet.

Nu kunne det jo være, fordi efterretningstjenesterne har fundet en hel masse ting, man ikke har brovttet med. Men det ligner ikke efterretningstjenesterne. De har faktisk ført pr frem ved hver eneste lejlighed, hvor de havde noget som helst. Den ulykkelige, forvirrede udlænding, der gravede en gammel radiomodtager ned i Dyrehaven, blev der simpelt hen lavet pr på for efterretningstjenesterne i månedsvis. Eller trotylbanden i Århus, som viste sig ikke at indeholde noget som helst, og som man også lavede pr på i månedsvis. Det synes jeg tyder på, at efterretningstjenesterne faktisk ikke har haft andet at fremvise end det, der er kommet frem.

Men hvad er der så af andre funktioner? Ja, der er simpelt hen det, man kalder de indre fjender, og det vil selvfølgelig alene sige venstrefløjen, uanset hvor formelt legal den er. Det vælter jo med eksempler. Det kan være svært undertiden at finde, om efterretningstjenesten har været impliceret i de forbrydelser mod demokratiske rettigheder, der er foregået over for disse bevægelser, men det er i hvert fald ikke svært at konstatere, at efterretningstjenesterne aldrig nogen sinde har kunnet bidrage til at opklare de forbrydelser.

Der er også steder, hvor det er klart dokumenteret, at man har været direkte indblandet. Det kom jo frem ved INFO-beretningerne, at man betragtede det som den naturligste ting af verden i forbindelse med faglige aktioner at kommunikere med efterretningstjenesterne — eller rettere med politiets efterretningstjeneste for at være helt præcis — om, hvad man havde af informationer om disse aktiviteter. Og det er kommet frem i forbindelse med aflytningen af Alfred Jensen og de informationer, der gik videre via militærets efterretningstjeneste.

Men der er også steder, hvor man ikke bevisligt kan sige, at efterretningstjenesterne har været indblandet, men hvor man i hvert fald kan sige, de aldrig har kunnet bidrage til opklaring af forbrydelserne mod de demo-